

Vigasztalás a sír partján

Időpont: 1952. november 9. Szentháromság ünnepe utáni 22. vasárnap

Helyszín: Győr - Nádorváros

Alapige: 1Thess 4,13-18.

Nem akarom továbbá, atyámfiain, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységök.

Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt.

Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljövételéig, épen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak.

Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban;

Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.

Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.

Ilyenkor, késő ősszel, minden az elmúlásra, a halálra emlékezteti az embert. A haldokló természet, mely pazar színpompájával olyan, mint valami virágdíszbe borult ravatal, a lábunk nyomán zörgő avar, s erre figyelmeztet az egyház is. Vége felé közeledik az egyházi esztendő. Már csak három vasárnap van belőle, a mait is beleszámítva. Az utolsó dolgokra akar figyelmeztetni az igehirdetés is. Ezért alakult ki az egyházban az a szokás, hogy az egyházi esztendő három utolsó vasárnapján nem a szám szerint soron következő vasárnapra kirendelt szakasz az igehirdetés alapja, hanem az egyházi esztendő három utolsó vasárnapjának alapigéje. Ezért szól ma is nem a Szentháromság utáni 22. vasárnap, hanem a 25. vasárnap szent leckéje hozzánk.

Ez a szent lecke nem általában beszél a halálról, nem is a mi halálunkról szól, hanem a kedveseink sírpartjára állít bennünket. A thessalonikaiaknak ez a nagy kérdésük: Mi lesz a mi kedves halottainkkal? Ezen bánkódnak és töprengenek. Aki szeret, az mind igazat ad a thessalonikaiaknak. A saját halálunknál is jobban izgat és gyötör minket a kedveseink halála. Az önző, csak magára gondoló ember így szól a sír partján, mely elnyeli kedvesét: Mi lesz velem? Aki szeret, az pedig ezt kérdi: Mi lesz vele?

A biblia nem tiltja a bánatot a sír partján. Jézus is könnyezett a bethániai temetőben Lázár sírja mellett (János 11,35). Pál is ismeri és megéri a szerettei után vágyódó emberi szívet (Fil 2,25-28). Azt azonban elvárja, hogy másképp bánkódjunk, mint a pogányok. Bánatunkat szője át a reménység! Ennek a sír partján is élő reménységnek ellensége a tudatlanság. Kedveseink sírja partján azért fáj úgy a szívünk, mert nem tudjuk, mi lesz velük. Ezért nem akarja Pál tudatlanságban hagyni híveit a halottak sorsa felől. Tanítást nyújt nekik. Persze nem teljes tanítást az utolsó dolgokról, csak annyit, amennyi szükséges a vigasztaláshoz. Egyáltalában nem szól például a kárhozatról, a hitetlenül meghaltak sorsáról, de amit mond, az elég a hívőknek a megvigasztalódáshoz, meg a vigasztaláshoz is /18. v./.

1. Elhunyt kedveseink alusznak.

Ez az apostol első tanítása. Így kezdődik az Ige: „*Nem akarom továbbá, atyámfiain, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységök.*” /13. v./.

A halál tehát csak álom. Nem csak az apostol néz így a halálra. Ez az egész Írás bizonyágtétele. Dávidról is így ír a biblia: „...*elaludt Dávid az ő atyáival...*” (1Kir 2,10), Jairus leányáról is azt mondja Jézus: „...*nem halt meg, hanem aluszik.*”

(Máté 9,24), Lázárról pedig: „...a mi barátunk, elaludt” (Ján 11,11). Így ír a biblia akkor is, amikor nem csendes halálról van szó, hanem fájdalmas, erőszakos halálról. A megkövezett Istvánról, az első keresztyén vértanúról is így ír: „...elaluvék” (ApCsel 7,60). Persze akik csak azt hiszik, amit a szemük lát, azok tekintetét megbabonázza a felbomló emberi test, a férgek pusztítása s nem értik meg, vagy egyenesen nevetségesnek tartják ezt a gondolatot. Még Jézus tanítványai sem értették meg, mikor Jézus arról beszélt, hogy Lázár elaludt (Ján 11,12-13), Jairus házában pedig egyenesen kinevették őt, mikor a megholt kislányról azt mondta, hogy csak aluszik (Máté 9,24).

Nyilvánvaló, hogy az alvás a halállal kapcsolatban kép csupán. Mit akar az apostol azzal mondani, hogy elhunyt kedveseink alusznak. Útbaigazít Jel 14,13, ahol égi szózat közli ezt: „*Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól...*”. A halál tehát nyugalom, pihenés, épp úgy, mint az álom. Ezért is vágyódik utána az életbe belefáradt hívő. Pál is úgy vágyódik utána a római börtönben, mint fáradt gyermek az anyja ölébe. Fil 1,23-ban az írja: „...*kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb*”. Elhunyt kedveseink pihennek tehát.

De hát vajon tudnak-e rólunk? Ezt kérdezik sokan. Erre az Írás nem ad feleletet. Bizonytalán azért, mert ez csupán a kíváncsiság kérdése és nincs semmi köze sem az üdvösségünkhöz, sem a megvigasztalódáshoz nem szükséges. Mindenesetre az alvás képe nem támogatja ezt a gondolatot. Az alvás kikapcsolódás a környező világból. Eszerint elhunyt kedveseink is ki vannak kapcsolva ebből a világból. Ismétlem azonban, hogy erre vonatkozólag nincs kijelentés, tartzuk tehát tiszteletben Isten titkait, amint meg van írva: „*A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk*” /5Móz 29,29/.

Úgy állj hát meg kedveseid sírja mellett, mint az édesanya alvó kicsinye ágyacskájánál s járja át a szívedet melegség arra a gondolatra, hogy akit szeretsz, az édesen alszik.

2. Elhunyt kedveseink felébrednek.

Ez az apostol második tanítása. Ezt mondja a 16. versben: „*Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban*”. Ahogy tehát az álomból van felébredés, ugyanúgy van a halálból is. Emberi szó azonban nem elég az ébresztéshez. Hiába sugdosod kedves halottad fülébe a legdrágább mondatokat, hiába kiáltasz feléje riasztó szavakat, hiába öntözöd orcáját könnyeiddel, hiába rázod őt kétségbeesetten, a te szavadra nem reagál többé. Mikor azonban visszajön Jézus s riadót fuvat a harsonákkal, mikor ég és föld recsegve-ropogva összedül s a világösszeomlás robaját túlharsogja az arkangyal szava: Imhol jó a vőlegény, jöjjetek elébe!, erre felébrednek a halottak is. Oh, Istenem! Ki tudja, mikor lesz ez! – mondod bánatos kézlegyintéssel. Bizonyos, hogy senki sem tudja, de ne felejtsd el, hogy az idő csak az ébren levőnek megy lassan, csak a virrasztó órája jár ólomlábakon, az alvó számára gyorsan röpül az idő.

Hiszed a feltámadást? Ha igen, ülj hát nyugodtan kedveseid sírja mellett, mint édesanya édesen alvó gyermeke ágyacskájánál, hiszen tudod, hogy ha majd fénylőn felkel a nap és sugarai elűzik a sötétet, az ő szeme is ki fog nyílni s rád fog mosolyogni!

3. Mert viszontlátjuk elhunyt kedveseinkkel egymást.

Ez az apostol harmadik tanítása. Ezt írja: „...*mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, épen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe...*” /15-17. v./.

A thessalonikaiaknak ugyanis az volt

a töprengésük, hogy a halottak nem kerülnek-e hátrányosabb helyzetbe a Krisztussal való találkozás idejét illetően, mint az élők. Azt gondolták, hogy az élők hamarabb fognak találkozni a visszajövő Úrral, mint a még feltámasztásra szoruló halottak. Az apostol arra tanítja őket, hogy a nagy visszajövetelkor először az alvókat ébreszti fel a harsonaszó, azután az élők változnak át, kapnak lelki testet, majd élők és halottak egy szent gyülekezetté egyesülnek, s úgy vitetnek az Úr elé. Tehát együtt lesznek.

Érdekes megfigyelni, hogy az apostol mily kevés szót veszteget erre a találkozásra, a viszontlátásra. Nemcsak hogy nem színezi ki a szeretet ecsetjével, de még csak le sem írja. Tudja, hogy a thessalonikabeliek nagyon szeretik elhunyt kedveseiket, hiszen ezért is bánkódnak utánuk, de azt is tudja, hogy nekik ennél a találkozásnál Krisztus a fontos, nem pedig a hozzátartozó kedves halott. Ezért nem köszönnek az élők a halál álmából felébredtekre boldog, nagy, hangos „Jó reggelt”-tel, ezért nem adják át magukat az egymásnak való örvendezésnek, hanem mennek megigézetten a dicsőséges Úr elé s boldogok, hogy együtt mehetnek, kéz a kézben azokkal, akiket elválasztott egymástól a halál.

A viszontlátás reménységében minek örülsz legjobban? Annak-e, hogy újra meglátjuk egymást, vagy annak, hogy együtt látjuk meg Krisztust?

4. Kedveseinkkel mindenkor együtt leszünk az Úrral.

Ez az apostol negyedik tanítása /17b. vers/. Minden dicsőséget, ami a hívőkre vár, ebben foglal össze: „*mindenkor az Úrral leszünk*”. A thessalonikaiak is így néznek erre a kérdésre. Különböznem lett volna probléma számukra az a pár perc, vagy talán csak pillanat, amivel az ő gondolatuk szerint a halottak később értek volna Krisztus elé, mint az élők. Az Úrral lenni oly igen jó, hogy minden nélküle eltöltött pillanatért kár. A mennyország legnagyobb boldogsága nem az, hogy ott nincs fájdalom, sírás, betegség, bűn, halál, hanem az, hogy ott van az Úr s mi vele lehetünk.

Ez a te vágyad is, vagy te még mindig a pogányok emberközpontú mennyországja után sóvárogsz?

De hát igaz-e mindez, vagy csak hamis önáltatás? Pál igaznak tarja. Ezt írja: „*...ezt mondjuk néktek az Úr szavával...*” /15. v./. Mindennek alapja és kezessége a húsvét. „*Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt*” /14. v./. Krisztus halála elvette a halál fullánkját, a bűnt, ezért álom azóta a halál, feltámadása pedig, mint első zsenge, biztosíték arra, hogy akik vele éltek e földön, vele haltak meg, vele együtt lesznek az örök életben is.

Mindez azonban csak a hívőkre áll. Akik Krisztus nélkül halnak meg, azoknak a halál nem álom, hanem a kárhozat kapuja. Ha tehát azt akarod, hogy mindez a vigasztalás a tied legyen, térj meg Hozzá s kövess el mindent, hogy kedvesed is már e földön az Övé legyen. Akkor veletek is úgy lesz, mint Isten népével a nagy egyiptomi sötétségkor. Mindenütt borzalmas volt a sötétség, de Isten népének hajlékában világosság fénylett (2Móz 10,21-23). Körülvehet sötét bánatfelhő, könnyfátyol boríthatja el szemünk világát, ránk zuhanhat a sír koromsötétje, Isten népénél világosság van, mely reményt kelt, bátorít s világít másoknak is.

Ámen.